

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. I. Quòd sanctissima Virgo universalis sit advocata omnium
Peccatorum, & quàm proficua sit illis ipsius protectio ad salutem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

corde suo occultam confidentiam, omnia bene successura sibi, modò fuerint erga ipsam devoti: Video devotionem erga illam invaluisse fermè apud omnes, & admiror: Revereor in hoc, sicut in cæteris, omnibus praxin & sensa Ecclesie, quæ ex toto corde meo amplector, & de hoc etiam gaudeo; sed non aded bene mihi constat hujus rei vel modus, vel ratio. Hæc super te instituiamus Consultationem, ex

quæ didici, verè magnam habere nos causam aspiciendi sanctissimam Virginem velut benignissimam Advocatam miserorum omnium peccatorum, illamque verè esse Mediatricem intercessionis pro salute omnium predestinatorum, eamque seipsâ agere omnes nostras causas in cælo, tametsi desperatissimos, admirabili cum virtute, affectu, efficacità. Ecce, undè inceperit hanc Consultationem!

ARGUMENTUM.

Quòd Sanctissima Virgo universalis sit Advocata omnium peccatorum; & quàm proficua sit illis ipsius protectio ad salutem.

ARTICULUS I.

Jesus delectatur, videns causas peccatorum defendi à Sanctissima Matre sua.

Quando dico, Sanctissimam Virginem universalem esse Advocatam omnium peccatorum, malè intelligeretur, si quis cogitaret, ipsam opponere se Deo, agendo contra illum inimicorum ipsius causam, vel horum fovere commoda, adversus commoda ipsius: Ex adversò namque dum agit causam peccatorum, agit illam Salvatoris peccatorum, quæ est eadem omninò; dumque fovet ipsorum commoda, fovet illa, quæ magis is cordi habet, quæque alia non sunt, quàm exhibere illis misericordiam, illòsque salvare omnes.

Verum est, quòd qui dicit peccatorem, dicat inimicum Dei,

quòdque qui dicit inimicum DEI, dicat objectum odij ipsius, & odium, quo fertur in peccatum, non minus est infinitum, quàm amor, quo fertur in seipsum; Verum etiam est, quòd, dum illud odit necessaria & infinita ratione, non possit non punire illud; & nemo concipere potest nec magnitudinem odij, quo prosequitur peccatum, nec rigorem supplicij, quo illud castigat. Regius Propheta hoc considerans, totus ex eo stupefactus cum tremore interrogavit ipsum: Quid est hoc, ò Magne Deus, quis novit potentiam iræ tuæ dinumerare? Nihilominus, cum ponderaret plurimas, quas de bonitate ipsius habebat experien-

tias,

Num. 76.
10.

tias, iterum se animat dicens: an putas, quod obliviscetur misereri Deus, aut continebit in irâ suâ misericordias suas? Quoties videre ipsum fuit, inquirere quenquam, qui se opponeret illi, quique suam mitigaret iracundiam, in morem boni alicujus parentis, qui aliud non expectat, quam ut quisquam eripiat ipsi è manibus virgam, dum castigare suam vult filium.

Virgo liberata
a Moyse
opponendi
se Deo in
auxilium
peccatorum

Quis non obstupescat, confidens voluptatem, quâ affliciebatur Deus, dum vidit Moysen fidelem famulum & iatimum amicum suum, venerabundam sibi inferre vim, ut impediret, ne suum puniret populum? Moyses, inquit, bat ipsi Deus, infidelis est hic populus & rebellis voluntati meæ; & ideo severissimè castigabo ipsum: Domine, non permittam, responderet audacter Moyses, obsecro te, da veniam ipsis; sed indigni sunt illâ, meam fatigârunt patientiam suâ ducitiâ; irritârunt justissimam iram meam magnitudinem criminum suorum; permitte me, disperdam ipsos, pereundum est illis: Domine, non permittam hoc, ne perdas populum, quem ut custodirem, dedisti mihi; permitte me, noli impedire ultionem meam, nec sic manus constringe mihi; exterminabo populum hunc pessimum, teque constituam Pastorem super populum alium majorem & meliorem: Non, Domine, respondit Moyses, non dabo tibi hanc liber-

tatem, nunquam in hoc consentiam; Indulge, indulge, Domine, indulge hoc crimen huic populo, vel potius verte in me ultionem tuam, & dele me potius è numero famulorum tuorum, amicorum tuorum: *Aut dimitte illis hanc noxam, aut dele me de libro tuo.* Exod. 32. v. 32.

Quid agis, Moyses? Ut quid partes assumis inimicorum Dei? agis illorum causam contra ipsum, illorumque potius tueris commoda, quam illa divinæ Majestatis suæ? Et id facis tantò cum impetu, ut inferas vim ipsi, cedendum tibi est: Nonne metuis, habendum te fore reum Criminis læsæ Majestatis divinæ, dum ita eorum te declaras protectorem, qui offendunt ipsum? Ah! prorsus oppositum: Nunquam is reddidit DEO gratius, obsequium, quam mitigando iram ipsius, & eruendo ipsi è manibus arma; nunquam majori affecit gaudio Cor ipsius, quam vi precum urgendo ipsum, ut patceret populo suo.

Sed si Deus tam gratum hoc habuit ex parte alicujus duntaxat servi, quid judicandum sit de Sanctissimâ Matre sua? Si ipsa non foret, nisi humilis illius ancilla, qualem se declaravit, antequam esset ipsius Mater: *Eccæ Ancilla Domini;* nonne poterat opponere se ipsi, citrà quòd magis offenderet illum, quam Moyses, eumque impedire potenti suâ intercessione, ne castigaret peccatores? Verùm illa est Mater

Oppositio, quam facit ss. Virgo Justitiæ Dei, est major, & Deo jucundior, quam illa Moysis.

Mater ipsius, & velut Mater habet supremam quandam auctoritatem; eumque hæc auctoritas, quam nemo partitur cum illa, eam eximat à numero servorum ipsius attollit illam ad dignitatem, quæ conferat ei jus legitimum obtinendi à Deo, quidquid voluerit.

S. Methodius orat. de Purificat.

Et hinc est, quòd S. Methodius ipsi applaudat in oratione quâdam, quam concinnavit de Purificatione: *Enge, Enge! qua debitorem illum habes, qui omnibus mutuatur: Quanta felicitas, quanta prærogativa pro te, Sanctissima Virgo! Postula audacter à Deo, quidquid volueris, jus habes postulandi ab ipso, eòquòd sit debitor tuus; ipse tibi debet, eòquòd illis dederis Sanctissimam suam Humanitatem, quæ majoris est pretij, quàm ea omnia, quæ petere ab ipso, in bonum nostrum poteris; Et quando ipse tibi daret omnes mundi peccatores, hoc non esset tam donum, quàm solutio quædam, aut permutatio; sed permutatio, quæ nec minimum adæquat id, quòd ipsi dedisti: Sola namque Humanitas, quam habet à te, nonne plus est omnibus peccatoribus mundi? *Vicens reddens assumpta Humanitatis.**

S. Petrus Dam. serm. de Nat. V.

Sed Cardinalis Sanctus Petrus Damjani clarioribus id verbis exprimit: affirmat enim, quòd omnis potestas ipsi data sit in cælo & in terrâ, eòquòd ipsemet Omnipotens subdatur illi, & ipsamet

contulerit illi potentiam quandam quam non acceperat à Deo Patre suo, quæ est potentia moriendi, ad redimendum omnes peccatores sui pretio sanguinis. Illa tam ingens habet jus postulandi ab ipso, quidquid voluerit pro salute nostrâ, ut, quando accedit ante Altare hoc reconciliationis humanæ, non tam veniat, ut oret, quàm ut imperet non veniat ut ancilla, sed ut Domina, non veniat velut subdita, sed velut Mater. Ecce verba fiducia plena, quibus utitur: *Accedis non solum rogans, sed imperans, non ancilla, sed Domina.*

Et Sanctus Bernardus, magnus S. Bernardus serm. de Aquaductu. ille per antonomasiam erga Sanctissimam Virginem devotus, & Filius ipsius nutritus, postquam dixisset mira de absolutâ potestate hujus Matris Misericordiæ apud Filium, in sermone quodam de Nativitate ipsius; postquam dixisset, eo nomine contulisse Deum omnem plenitudinem bonorum in ipsam, ut, dum copiosissimè effluit circumquaque, reciperemus omnes ex ipsius superfluentia; ac proinde, si quid spei in nobis est, si quid gratiæ, si quid salutis, ab eâ noverimus redundare, quæ ascendit delicijs affluens. Et postquam dixisset, & produxisset alia nobilissimis plena affectibus, quos devotio ac zelus exhalare faciebant è corde ipsius, pergit nos alloqui hisce verbis unctioe cælesti & omni dulcore plenissimis.

Totio

Palchra
verba S.
Bernardi,
quibus ex-
stimulat ad
confidentiam
erga sanctis-
simam
Virgineam.

Totis ergo medullis cordium, totis precordiorum affectibus, & votis omnibus *MARIAM* hanc veneremur, quia sic est voluntas ejus, qui totum nos habere voluit per *MARIAM*; Hæc inquam voluntas ejus est, sed pro nobis. Ad Patrem verebaris accedere, solo auditu terribus ad folia fugiebas: *JESUM* tibi dedit Mediatorem: Quid non apud talem Patrem talis Filius obtineat. Sed forsitan & in ipso Majestatem vereare divinam? quod scilicet factus sit Homo, manserit tamen Deus: Advocatum habere vis & ad ipsum? Ad *MARIAM* recurre: pura siquidem Humanitas in *MARIA*; nos dandum dixerim; exaudietur & in ipso pro sua reverentia: Exaudiat utique Matrem Filius, & exaudiet Filium Pater. Quid enim? potestne Filius aut repellere, aut sustinere repulsam? Non audire, aut non audiri Filius potest? Neutrum plane. Per ipsam igitur liberum & securum accessum habemus ad Majestatem Dei. His dictis devotissimus hic Pater suum videtur congeminare Zelum, seque attolere supra seipsum, seque exstimulans fervore prorsus igneo & amoris flammâ succenso, sequentibus verbis nos alloquitur.

Ita, filioli mei, hæc peccatorum scala, hæc mea maxima fiducia est, hæc tota ratio spei mea: si enim ipsam rogavero, certus sum, quod exaudiet me; & si ipsa rogaverit

R. P. Isaac. Consultat. Tom. III.

pro me, certus sum, quod & ipsa exaudiat pro sua reverentia: Quid igitur timeam, nisi quod satis non habeam devotionis, satis fiduciam, satis confidentiam in ipsam. Tandem enim, sicut Deus dare nobis noluit Salvatorem mundi, nisi per illam, sic nec vult aliquem mortaliū obtinere salutem, nisi per illam, nec nos aliquam recipere à cælo, gratiam nisi transeat per manus sanctissimæ Matris suæ: *Nihil nos Deus habere voluit, quod per MARIE manus non transiret.*

Cum Thrasilus mihi ita loqueretur magno cum fervore spiritus, populus qui egrediebatur Ecclesiâ, congregavit se circa nos, conficiens citò parvum diversarum personarum manipulum, qui magis magisque semper excrecebat, eoque quod attraherentur à dulcore devotionis, quâ prosequabantur hanc Matrem divinæ gratiæ, sicut apes attrahuntur à bono florum odore tempore veris: Thrasilus cum videret, formatum esse ex confluentibus quasi parvum quoddam auditorium, exaltavit vocem suam, suisque verbis conferens plus vehementiæ ac roboris, quasi prædicare vellet, adjunxit omnibus, quæ dixerat, ea quæ percipies.

Sanctus Bernardinus Senensis, qui est velut secundus Sanctus Bernardus, vel velut parvus Bernardus, Echo magni sancti Bernardi, agens de diversis stellis componentibus splendidam Sanctissimam

S. Bernardinus de exalt. Virg. artic. 2. c. 8.

Bbb bbb mæ

Nullam accipimus gratiam, à JESU Christo, quæ non transeat per Sanctissimam Virginem,

mæ Virginis Coronam, magna hæc verba pietate ipsius prorsus dignissima exarata reliquit, *Atempore, quo concepit Virgo Deum in utero suo, quandam, ut sic dicam, jurisdictionem seu auctoritatem habet in omni temporali Missionè Spiritus Sancti, quia non vult ipse Spiritus Sanctus, nisi per eam Communicari, sicut & Filius, à quo Spiritus Sanctus procedit, per ipsam datus est nobis; ita ut nulla creatura obtinuerit à Deo nec gratiam, nec virtutem, nisi iuxta dispensationem piissimæ hujus Matris: Et hinc devotissimus Sanctus Bernardus dicit, quod nulla gratia descendat è cælo in terram, quæ non transeat per manus MARIÆ.* Et longè ante ipsum Sanctus Hieronymus dixerat, quod plenitudo omnium gratiarum, quæ sunt in JESU Christo velut in capite, quod est ipsatum origo, sit etiam in Sanctissimâ Virgine velut in collo, quod illarum est canalis, per quem transire velit illas omnes, ut distribuantur toti corpori suæ Ecclesiæ: Sicut enim Corpus humanum nullum recipit influxum à capite, qui non transeat per collum, ita corpus Mysticum JESU Christi, quod est ipse Ecclesia, non recepit aliquem gratiarum ipsius influxum, qui non transeat per Sanctissimam Virginem.

Et paulò post adjecit: Duas invenio supremas dignitates in JESU Christo: Unam, quod sit DEUS

æternus genitus à Patre ante omnia sæcula: Alteram, quod abs eo, quod desinat esse Deus, sit genitus à Matre Virgine in medio temporum; Et duæ hæc Nativitates tam bene inter se conveniunt, ut non magis verè Filius sit Patris, quàm Filius sit Matris; non sit Deus major, nec magis adorandus in Throno Augusto, qui sinus est Patris ipsius, quàm in paupere stabulo, ubi vilibus involutus est pannis, & reclinatus supra scænum in præsepio: Et tandem non producat magis verè Spiritum Sanctum cum Deo Patre suo, dum est in sinu ipsius adorando, quàm producat illum, dum est in sinu Virgineo Sanctissimæ Matris suæ.

Quàm stupendum prodigium, dicere, quod eodem tempore, quo MARIA dat esse suum humanum Filio Dei in utero suo, Filius Dei det esse suum Divinum Spiritui Sancto in eodem hoc utero: Cum ergò ipsa sit Mater illius, qui producit Spiritum Sanctum, nonne dicere possum, quod fructus arboris, cujus tenet ipsa radicem in fundo suo, sint ratione quâdam illius; id est, quod omnia dona, omnes virtutes, omnes gratiæ Spiritus Sancti, sint in ipsius dispositione, ut distribuantur ijs, quibus voluerit, quando voluerit quomodo voluerit & quantum voluerit: Hæc sunt verba Sancti Bernardini.

O MARIA; ô Mater Admiranda Sanctissimabilis: Virgo in-

Cur Sanctissima Virgo habeat beatissimum Spiritum Sanctum in gratias Spiritus Sancti.

Experientia ostendit, Sanctissimam Virginem

vocata ab
omnibus,
nulli deca-
pat suum
auxilium.

bilis : Cum Mater tu sis nostri
Salvatoris, es igitur Mater nostræ
salutis ; tu Mare es gratiarum, unde
omnia flumina, & omnes amnes, &
omnes rivi perpetuò fluunt & diffun-
duntur in universam Ecclesiam :
Tu es Refugium omnium paupe-
rum peccatorum, in universo or-
be terrarum ; omnes porrigunt ad
te manus, & tuum implorant au-
xilium ; & tu verà Mater Miseri-
cordiæ, quæ compateris omnibus,
neminem abjicis, neminem repu-
pudias.

Totus hic populus huic inten-
tus discursui, & advertens ipsum
proficisci non minus ex ore, quàm
ex corde Thrasili, non solum mag-
nâ perfundeatur consolatione,
sed valde & validè extimulaba-
tur ad devotionem erga Sanctissi-
mam Virginem : nihilominus ade-
rat inter ipsos certus quispiam se-
midoctus, quem vocabant Pe-
rronium, qui cum ostendere vel-
let & ostendere suam scientiam

prodidit suam inscientiam : hic in-
terrogavit ipsum ; Quomodo San-
ctissima Virgo, quæ modò est in
caelis Corpore & Animâ, aspice-
re potest à longè omnes miseras
nostras ? quomodo audire potest
omnes nostras preces, cum tot
milliones hominum eodem tem-
pore, in universo orbe ipsius im-
plorent auxilium : & deinde, quan-
do videret omnia, quando audiret
omnia, & vellet etiam efficaciter
omnibus nostris consulere neces-
sitatibus, quomodo id posset ? id
onus illi esset intolerabile, quo
plurimum disturbaretur in Dei
contemplatione.

Infelix homo, respondit illi
Thrasilus, pro quàm rudis es !
quàm tenuis doctrinæ ! dum ju-
dicas de rebus caeli, sicut de illis
terra. O quàm longè aliter se-
res habet, quàm persuadeas tibi ;
ausculta me, & tibi de-
clarabo :

* *

ARGUMENTUM.

*Quòd Sanctissima Virgo non solum habeat in cœ-
lo cognitionem miseriarum, quas Patimur in terris, sed etiam
voluntatem & potentiam succurrendi nobis.*

ARTICULUS II.

Experien-
tia osten-
dit, San-
ctissimam
Virginem
volere &

Non interrogo, nisi propria
tua experimenta : Tu nô-
sti, implorati auxilium
Sanctissimæ Virginis ; est ne hoc
in vanum ? An nemo est, qui ex-

pertus fuerit illud ? an nullius ex-
audita sunt preces ! si ita esset,
jam jam diu advertisset fraudem
mundus, & spes nunquam non
frustrata, tamdiu durare non po-
tisset ;

exaudire
invocantes
sc.

Bbbbbb 2